

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

สมมุติไม่มี อดีต อนาคต ปัจจุบัน จึงไม่มี

ก่อนจึงหัน

เมื่อเช้านี้พระมาลาไปเที่ยว ไปเที่ยวของพระกรรมฐานคือเที่ยวในป่าในเขา ในที่สงบเงียบ ไม่ใช่เที่ยวไปตามตลาดตเลหากระดูกหมูกระดูกวัวนะ พระพุทธเจ้าไล่เข้าป่า รุกขมูลเสนาสน์ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้เธอทั้งหลายไปอยู่ในป่าในเขา ตามถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ่งลอมฟาง อันเป็นที่สะดวกในการบำเพ็ญสมณธรรม คำว่าสมณธรรม แปลว่า ธรรมเพื่อความสงบภายในจิตใจ ให้พากันอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้น ตลอดชีวิตเถิด นี่คือพระโอวาทที่พระพุทธเจ้าประทานให้พระตั้งแต่เริ่มแรกมาจนกระทั่ง ปัจจุบันนี้ พระโอวาทข้อนี้ไม่จืดจาง ต้องติดแนบกับอุปัชฌาย์ อุปัชฌาย์จะบวชกุลบุตรคน ไตรรายใดก็ตาม พระโอวาทข้อนี้ต้องติดแนบไม่มีเว้นเลย นอกจากพระหน้าด่าน อุปัชฌาย์ หน้าด่านเท่านั้นจะไม่สอนธรรมเช่นนี้ ถ้าเป็นอุปัชฌาย์ตามแบบฉบับของพระพุทธเจ้าแล้ว แม้ตนจะไม่ชอบอยู่ในป่าในเขา พระโอวาทข้อนี้ต้องติดกับอุปัชฌาย์สอนกุลบุตรให้ไปอยู่ในป่าในเขา รุกขมูลร่มไม้

จากนั้นก็ ปัสกูลจีวร คือเที่ยวเสาะแสวงหาผ้าบังสุกุลที่ตกเรี่ยอยู่ตามสถานที่ต่างๆ เช่น ในป่าช้า เป็นต้น เอามาเย็บปะติดปะต่อกัน นั้นฟังซิ อันนี้เป็นพระโอวาทของ พระพุทธเจ้า เมื่อเช้านี้พระท่านก็มาลาไปเที่ยว เราก็ถามจะไปที่ไหน ท่านก็บอกด้วยความ มีเหตุผลและถูกต้องตามหลักธรรม เราก็อนุญาตให้ไป นั้นละพระเที่ยวกรรมฐาน คือเที่ยวหาอาหารหารธรรม ไม่ได้เที่ยวหาไอ้หลังลายนะ เตียนนี้ไอ้หลังลายกำลังเหยียบหัวพระ พระ เป็นบ้ากับไอ้หลังลาย ส่วนโลกไม่ต้องพูดแหละ พระนี่นะมันไม่น่าที่จะมาอยู่กับไอ้หลังลาย ตามพระโอวาทที่ทรงสอนไว้แล้วเรื่องการเงินการทอง พระพุทธเจ้าตัดขาดเลยเที่ยวไม่ให้ พระมายุ่งเกี่ยว เพราะนี่เป็นเครื่องกีดขวางต่อการดำเนินสมณธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน จึงต้องตัดออก

เบื้องต้นตัดออกขาดสะบั้นเลย คือไม่ให้เกี่ยวข้องกับเงินกับทอง ยกมาเป็นปาฏิโมกข์สวดทุกวัน ๑๕ คำ วันปาฏิโมกข์สำหรับพระสวด ชาตुरुปรชต์ อุกคณฺหะย วา อุกคณฺหาเปยฺย วา อุปนิทฺธิตฺตํ วา สาทิเยยฺย นิสฺสคฺคิยฺม ปาจิตฺติยฺม ภิกฺขุรูปฺไดยินดีเงิน และทอง เก็บไว้เพื่อตน เก็บเองก็ดี ให้คนอื่นเก็บก็ดี หรือยืมดีในเงินและทองที่เขาเก็บไว้

เพื่อตบก็ตี ปรับอาบัติ นั้น ให้ขาดสะบั้นไปเลย ท่านไม่ให้เกี่ยวกับการเงินการทอง มีแต่ธรรมเท่านั้น ๆ

ครั้นต่อมาเมณฑกเศรษฐีไปขอความผ่อนผันจากพระพุทธเจ้า เพราะมองเห็นพระเจ้าพระสงฆ์ที่มาจากสกุลต่างๆ นับตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ มาบวชแล้วก็ได้รับความลำบากลำบากเหมือนกันกับคนทั่วๆ ไปที่เคยสมบุดสมบันมาแล้ว แต่กษัตริย์ เศรษฐี กุฎุมพี ไม่เคยสมบุดสมบัน เมื่อเข้ามาในวงพุทธศาสนาซึ่งเป็นวงฝึกกรรมาน ดัดสันดานนิสัยหยาบคายของกิเลสซึ่งมีอยู่ภายในใจนั้นแล้ว ก็ต้องได้รับความลำบากลำบากบ้าง พระองค์จึงทรงผ่อนผันตามเมณฑกเศรษฐีไปขอร้อง ว่าท่านเหล่านี้มาจากสกุลต่างๆ จากสกุลละเอียดอ่อนก็มี ท่านไม่เคยสมบุดสมบัน เวลามาโดนเข้าอย่างนี้จะลำบากมาก จึงขอความผ่อนผันเรื่องปัจจัย คือเรื่อง ชาติรูป คือเงินนี้ ขอให้คนอื่นรับไว้สำหรับเวลาท่านจำเป็นก็จะได้นำมาใช้จ่ายในกบปียภณท์ที่เป็นสิ่งที่ควรแก่สมณบริโภค

ให้ยินดีในกบปียภณท์ แต่ถ้ายินดีในเงินทองที่เขาเก็บไว้เพื่อตน ปรับอาบัติ ฟังซิณะ พระโอวาทนี้ เอามาหลอกโลกเมื่อไร ให้ยินดีในกบปียภณท์เท่านั้น แล้วเวลานี้เป็นยังไง ไล่หลังลายเหยียบหัวแหลกเหลวไปหมดเลยไม่มีเหลือ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าคือพระวินัยข้อนี้เอง วินัยก็ดี ธรรมก็ดี เป็นศาสดาของพวกเราทั้งหลายแทนพระพุทธเจ้าเวลาพระองค์ปรินิพพานไปแล้ว นี่มันก็เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป ด้วยการเหยียบหลักธรรมหลักวินัยที่ประทานไว้แล้ว และเป็นองค์แทนศาสดาไปอย่างหน้าด้านๆ เห็นไหม นี่ละพระโอวาทพระพุทธเจ้าข้อนี้เด็ดขาดมากนะ เพราะเป็นเครื่องกังวลุ่นวาย กิดขวางทางเดินแห่งมรรคผลนิพพาน

การบำเพ็ญสมณธรรมถ้าเป็นห่วงเป็นใยกับสิ่งเหล่านี้แล้วไปไม่รอดสำหรับพระเรา ผู้ที่จะไปได้อดต้องเป็นผู้ไม่ยุ่งกับสิ่งเหล่านี้ ไม่ยุ่งจริงๆ ไม่มีสิ่งเหล่านี้ติดเนื้อติดตัว เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ไปเท่านั้น อาศัยปัจจัย ๔ ไปวันหนึ่งๆ ถ้าเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นสิ่งสำคัญแล้ว สิ่งเหล่านี้จะเหยียบหัวแหลกไปหมด มรรคผลนิพพานมองไม่เห็นเลย พระองค์จึงตัดขาดในขวากในหนามเหล่านี้ นี่คือขวากคือหนามกั้นทางมรรคผลนิพพานของผู้ที่จะก้าวเดินให้ถึงมรรคผลนิพพาน ให้ก้าวไม่ออกๆ และไม่ก้าว จึงทรงบัญญัติไว้ดังนี้

เมื่อเช้านี้พระท่านก็มาลาที่จะไปเที่ยวรุกขมูลในป่าในเขา ถ้ามไปที่ไหน ไปที่นั่นๆ เออ ไป เราเห็นด้วยตามหลักพุทธศาสนา นั้นละพระท่านไปเที่ยว เที่ยวในป่าในเขา เที่ยวหาอรรถหาธรรม แสวงหามรรคผลนิพพาน ไม่ได้ไปเที่ยวหาไอ้หลังลาย ไม่ได้ไปเที่ยวหากระดูกหมูกระดูกวัวอยู่ตามท้องตลาด เตี้ยวันนี้มันเป็นอย่างนั้น พระเรามันกลายเป็นหนอน

เข้าไปเที่ยวในร้านในตลาดกระดูกหมูกระดูกวัวที่เต็มไปด้วยส้วมด้วยถ่านไปหมด มันไม่ได้ ยินดีในมรรคผลนิพพานยิ่งกว่าส้วมกว่าถ่าน พระพุทธเจ้าปัดออกเท่าไรมันก็คลานเข้าไปๆ บินเข้าไปด้วยความหน้าด้านๆ จำให้ตีนะท่านทั้งหลาย

ธรรมนี้เป็นธรรมสอนโลก รื้อขนสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากทุกข์มาเป็นเวลานาน ประจำองค์ศาสดาที่สอนโลก ใครอยากมีความเบาบางในกองทุกข์ ความทรमान ความ กังวลวุ่นวายทั้งหลาย ให้ตัดภาระๆ ที่ไม่จำเป็นๆ ออก การอยู่การกินการใช้การสอยให้ รู้จักประมาณ ประหยัดมัธยัสถ์ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมลืมนื้อลืมตัว นี่คือน้ำที่ จะมาทำลายตัว ของเราเองให้ได้รับความทุกข์ไม่มีชาติวรรคชาติตอนอะไรเลย คือสิ่งเหล่านี้ ให้นำธรรม พระพุทธเจ้าไปกลั่นกรองความประพุดติหน้าที่การงานของตน ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปแทรกๆ แล้วเลอะเทอะไปหมดๆ เศรษฐีก็เลอะเทอะ ประชาชนคนธรรมดาเลอะเทอะ คนทุกข์คน จนก็บินไปกับเขา มีแต่พวกเลอะเทอะทั้งนั้น

เพราะกิเลสจะไม่มีคำว่าทำหัวใจใจให้พอ ได้มาเท่าไรๆ เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อเป็น ยังไง เอา ใสเข้าไปเชื้อไฟ ไฟจะดับด้วยการใสเชื้อเข้าไปไม่เคยมี (เสียงโทรทัศน์ที่มีถ้อ รมกวน) เอาละให้พร เป็นอย่างนี้ละตัดแล้ว กำลังพูดยังไม่จบ ก็กๆ ขึ้นแล้ว ให้จับไปตี หน้าผากมันเอง ตีคนอื่นไม่รู้ เจ้าของเป็นผู้ทำ เจ้าของเป็นผู้ผิด ตีหน้าผากเจ้าของ เข้าใจ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

รวมยอดผู้มาปฏิบัติธรรม ๒๕๗ คน มันมีที่เดินจงกรมอะไรเธอในครานั้น ดูว่าไม่ มีที่เดินจงกรมอะไรเลย (เขาผลัดกันครับ) ช่างในฟังว่าแน่นหมดนะ เราไม่ได้เข้าไปช่างใน ถามดูว่าแน่นหมด ก็เข้ากันได้แล้วกับว่ามีจำนวนเป็นร้อยๆ จะไม่แน่นยังไง พระท่านทำ ความเพียรอยู่ในป่าในครั้งพุทธกาล สถานที่บางแห่งก็มีจำนวนมากเหมือนกัน พระตั้ง ๓๐-๔๐ อยู่ในป่า แต่ส่วนมากท่านจะออกไปเป็นปลีกเป็นย่อย อยู่แห่งละ ๓๐-๔๐ องค์ก็ มีในตำรา พอพูดนี้แล้วก็ทำให้ระลึกถึงตำราข้อที่ว่าพระอยู่จำนวนมากๆ พวกรุกขเทพ ทั้งหลายที่อยู่ในป่า เทวดาที่อาศัยไม้ในป่าอยู่เห็นพระไปเขามีความเคารพ รีบลงจาก ต้นไม้ อยู่ตามที่ไหนได้เขาก็อยู่ไป เขาเคารพพระ ที่นี้พระเวลาไปก็สนใจแต่อรธแต่ธรรม อย่างอื่นเสีย ไม่ได้เจริญเมตตาธรรม แทนที่เขาจะมีความผาสุกเย็นใจ กลับไม่มี

เราสรุปความเลย บางรายก็มีการกลั่นแกล้งพระ ให้จามให้อือให้เจ็บไข้ได้ป่วย บาง ที่ก็มีกะโหลกหัวผีอยู่ตามทางจงกรม เขามาแสดง พระก็เลยไม่สบาย นอกจากพวกเทพไม้

สบายเพราะไม่ได้รับความเมตตาจากพระ พระไม่เจริญเมตตาแล้วสะท้อนกลับมาทำให้พระเจ็บไข้ได้ป่วยไปเหมือนกัน พระเห็นว่าไม่น่าอยู่จึงออกจากบ้านั้นไปหาพระพุทธเจ้า พอไป ภาษาของเราก็เรียกว่าถูกพระพุทธเจ้าดูเอา อ้าว มายังไง สถานที่นั้นเป็นสถานที่เหมาะสมอยู่แล้ว แล้วมาหาอะไร ก็เลยกราบทูลว่าไม่สะดวกไม่สบาย ภาวนามีเจ็บไข้ได้ป่วย ออกๆ แอดๆ ว่างั้น

ก็ออกๆ แอดๆ ละซี เพราะพวกเธอทั้งหลายใจดำน้ำชุ่ม นั้นเอาแล้วนะ ไปอยู่ที่แรกเทวดาเขาอนุโมทนาสาธุการ เขาสละที่ด้วยความเคารพ แม้อยู่บนต้นไม้เขาก็ลงมาอยู่ตามดินตามหญ้า เพราะเขาเคารพพระ แต่พระใจดำน้ำชุ่มไม่มีเมตตาธรรม เขาหาความสะดวกสบายไม่ได้ เขาก็ตลบั่นดาลพระบ้างละซี ให้พระรู้เนื้อรู้ตัว อย่างที่ว่าเขามาตลบั่นดาล เช่น กะโหลกหัวผีบ้างอะไรบ้าง ให้พระรู้เนื้อรู้ตัว พระองค์ไล่กลับคืนไปอีก เอา ที่นี้ให้เจริญเมตตากับการบำเพ็ญธรรมชำระกิเลส ให้เป็นควบคู่กันไป ไล่มาอยู่ที่นั้น ให้เจริญเมตตาธรรม ที่นี้พวกเทพทั้งหลายมีความผาสุกเย็นใจ นั้นเห็นไหมละ พระเจริญเมตตาภาวนา พระก็ได้ผลทางด้านธรรมะ นี้พูดถึงเรื่องเมตตาธรรมเป็นของสำคัญมาก ใจดำน้ำชุ่มไม่มีเมตตาไม่ดี เมตตาเป็นของสำคัญ

พวกเราชาวพุทธทั่วประเทศไทย ควรจะหันหน้าเข้าสู่ธรรมสู่อธรรมบ้างพอประมาณ ดีกว่าที่จะให้กิเลสเอาไปถลุงเสียทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน ซึ่งเป็นมาตลอดอย่างนี้ ควรจะมีเวลาว่างภายในจิตใจ ว่างเพื่อธรรมเพื่อธรรม บำเพ็ญธรรมในจิตใจ ทำใจให้สงบ เพราะใจนี้เป็นตัวยุ่ง เนื่องจากกิเลสอยู่ภายในทำให้ยุ่งตลอดเวลา ใจนี้จะหาความสงบไม่ได้ นี่ละบ่อแห่งความทุกข์ทั้งหลายอยู่ที่ใจ และบ่อแห่งบรมสุขที่เลิศเลอสุดยอดก็อยู่ที่ใจไม่อยู่ที่ไหน ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ มหาสมุทรทะเลหลวงที่ไหน ไม่เป็นสถานที่อยู่แห่งสุขแลทุกข์และความวุ่นวายต่างๆ ไม่มี มีอยู่ในหัวใจมนุษย์ แสดงออกเป็นกิริยาท่าทางออกทั่วโลกดินแดน

เพราะฉะนั้นจึงทำจิตใจนี้ให้สงบ เมื่อทำจิตใจให้สงบ ก็เหมือนแถววัลย์เราจับกอมันแล้วดึงเข้ามา ที่มันเลื้อยไปที่ไหนก็จะหดตัวเข้ามาๆ อันนี้จิตใจเมื่อจับลงไปในจุดจิตตภาวนาที่เรียกว่ามหาเหตุอยู่ที่ใจ มหาเหตุ เหตุใหญ่เหตุหลวงทั้งกิเลสและธรรม แต่ธรรมยังขึ้นไม่ได้ ก็มีแต่กิเลสแสดงตัวตลอดเวลาของสัตว์โลก โลกจึงวุ่นวายตลอดเวลา ถ้าพูดถึงสมบัติทั้งหลายเต็มโลกธาตุไม่มีอะไรบกพร่อง มันบกพร่องที่หัวใจของสัตว์ที่กิเลสบีบบังคับให้หัวโหยกระวนกระวาย อยากนั้นอยากนี้อยากไม่หยุดไม่ถอย ไม่มีวันอึดพอ ได้มา

เท่าไรก็เป็นเครื่องเสริมไฟ เหมือนไสเชื้อไฟเข้าไปหาไฟ ไฟคือกิเลสมันก็เผา ไสเข้าไปเท่าไรเผาหมดๆ ไม่พอเผา กิเลสนี้ไม่พอได้เท่าไรดินตลอดเวลาทั้งเขาทั้งเรา

อย่ามองกันแบบโลกๆ อย่างที่เป็นกันนี้มันเป็นกงจักรทั้งโลก ให้เอาธรรมเข้าไปแทรกบ้างจะได้เห็นเรื่องราวความวุ่นวายของตัวเองๆ แต่ละคนทั่วโลกดินแดน ถ้าหากว่ามีธรรมเข้าไปแทรกบ้างแล้วโลกนี้จะสงบ เพราะมนุษย์เองเป็นผู้ทำโลกให้ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ถ้ามนุษย์มีธรรมแล้วปรับตัวโลกจะสงบ อยู่กับมนุษย์แต่ละรายๆ ไป รวมแล้วก็โลกสงบเย็น วัตถุสิ่งของเงินทองไม่มีอดอยากแหวะ แต่ความหิวโหยของใจมันไม่พอ ได้เท่าไรก็ไม่พอดายแล้วเขาก็ไปเผา อันนั้นก็ทิ้งเกลื่อนอยู่ชั้น ได้ห้วงก็เอา ได้ห้วงก็เอา อย่างนั้นละกิเลสไม่ได้ไปก็ได้ห้วงได้ห้วงก็เอา ดายแล้วถ้าไม่มีกรรมหนักมากกว่านั้นก็มาเป็นเปรตเป็นผี เป็นสัตว์ต่างๆ ฝ้าสมบัติของตัวเองอยู่ ในตำรามิ ถ้าหากว่ากรรมหนักกว่านั้นก็ลงเลยบึ้งเลย จมลงในนรกเลย สมบัติเงินทองไม่ได้ไปช่วย แม่นัดหนึ่งไม่ได้ไปช่วย มีเท่าไรก็ทิ้งไว้อย่างนั้นแหวะ แต่เวลามีชีวิตอยู่หากปีนป่ายกันยุ่งกันไปหมดเลย ดายแล้วไม่เห็นมีอะไรไม่เผาก็ทิ้งเหมือนศพของสัตว์ทั้งหลายทิ้งอยู่ ศพมนุษย์ก็เหมือนกัน

นี่เป็นมนุษย์ เขาเผาเขาเก็บศพกันอะไรๆ แล้วยิ่งถือเป็นเกียรติด้วยเวลาตาย ยังไม่เห็นโทษนะ เวลาตายไม่เห็นโทษยังถือเป็นเกียรติ แล้วเวลาเผาศพนี่เป็นโอกาสอันดีที่จะไประบายความสุข-ทุกข์ต่อกันในสถานที่เผาศพ เช่นเมรุวัดต่างๆ ในกรุงเทพฯ เป็นต้น ไประบายตั้งแต่ความทุกข์ เพราะเป็นโอกาสที่มาเจอกันในเวลานั้น มีแต่เรื่องโลกเรื่องสงสารเรื่องกองทุกข์ทั้งนั้นมาคุยกัน พระเทศนาว่าการสวดอะไรไม่สนใจ ได้คุยกันก็เอา เป็นชัดเจนเห็นต่อหน้าต่อตา เห็นมาตลอด เรานี้จำเจมาก ไม่ว่าจะบ้านนอกในเมือง ในกรุง นอกกรุง เรียกว่าจำเจ เป็นพระนักสังคัมก็ถูกเรา ทั้งฝ่ายพระก็เหมือนกัน ทางปริยัติเข้าหมดเลย ทางปฏิบัติก็เข้า จะว่าหมดก็ถูกต้อง จุดใหญ่ก็อยู่ที่ท่านอาจารย์มั่น เข้าหมดดวงกรรมฐาน เทียวทั่วถึงไปหมดเลย เทียวชอกแซกซิกแซกสำนักไหนๆ ไปหมดแหวะ ก็มาญาติที่สำนักหลวงปู่มั่น มายุติตรงนั้น ได้หลักเกณฑ์ที่ตรงนั้น หายห่วงเรื่องภาคปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นการพูดจาเราจึงนำมาพูดได้ตามที่เราเห็น เราสัมผัสสัมพันธ์มา ไม่ใช่มาดันมาเดาเกาหมัดหลอกพี่น้องทั้งหลายนะ พูดตามความสัตย์ความจริง ที่นี้ธรรมในใจนี้เวลามันได้รู้มันก็อีกแบบเดียวกัน พูดให้มันชัดเจนจนจะตายแล้วนะ นอกจากไม่พูดเฉยๆ เก็บไว้ในลิ้นชัก ไม่สมควรจะเอาออกไปใช้ ใช้ไม่เกิดประโยชน์ใช้ทำไม เก็บไว้ดีกว่า ก็เก็บไว้ ถ้าออกไปใช้จะเป็นประโยชน์ก็นำออกไปใช้ ธรรมะที่เทศน์สอนโลกเทศน์เท่าที่นำออกไปใช้ได้เป็นประโยชน์แก่โลกเท่านั้น นอกจากไม่เป็นประโยชน์แก่โลกก็เก็บไว้

เหมือนไม่มี ๆ ไม่หนักไม่หน่วงภายในจิตใจ ถ้าควรจะออกมากน้อยก็ออก ๆ ควรจะออกเต็มเหนี่ยวก็พุ่งทันทีเลย

เราพูดจริง ๆ มันไม่อัดไม่อั้นในหัวใจอันนี้ ว่างั้นเลย ฟังซิท่านทั้งหลายคุยโม้ให้ท่านทั้งหลายเหอ ตีบตันอันตู่ไปเทศน์ที่บ้านหนองแขว นี้เรายังไม่ลืมหองทุกซ์ของเราในเพศของพระมีนั้นเราก้ไม่ลืมหองกัน ไปเทศน์ได้พรรษาเดียว แล้วถูกเป็นหัวหน้าไปเทศน์พวกนั้นก็พรรษาเดียวเหมือนกันแต่อ่อนอาวุโสกันเตกว่าเรา ท่านให้เป็นหัวหน้าไปเทศน์ครั้นเทศน์จบลงแล้วพวกญาติโยมเขาก็หลังไหลมาจากบ้านต่าง ๆ โห ท่านเทศน์จบแล้วเหอ เรายังไม่ลืมนะ ท่านเทศน์จบแล้วหรือ จบแล้วก็จะยากอะไรให้ท่านฉันทเพลเสียก่อนถึงเทศน์ เทศน์เมื่อไรก็ได้ ก็มันไม่ได้เทศน์ มันยังจะตามฆ่าคนนี้อยู่นั้นนะ มันตายแล้วหรือไงก็ไมรู้ เราเลยโมโหไม่ถอย

วันนั้นพอฉันทเพลฉันทไม่ได้เลย คับหัวอก พุดให้มันชัดเจนนะ เวลามันคับ มันตีมันตันมันหาทางออกไม่ได้ จะเอาอะไรเทศน์ให้เขาฟัง ๆ ฉันทขนมนางเล็ดครึ่งแผ่นก็ไม่หมดฉันทเพลได้เท่านั้นเอง คือมันคับหัวอกมันฉันทไม่ได้ พอฉันทเสร็จแล้วถึงเวลาที่จะเทศน์ ก็เดือนพฤศจิกายนนี้แหละกำลังตอนปลายเดือน ตอนปลายเดือนพฤศจิกายนเขาจะขนข้าวเข้ายุ้งเข้าฉางเขา เขาก็ทำบุญลานข้าวเขา นั้นละก็เลยขึ้นเทศน์ โห ทั้ง ๆ ที่หน้าหนาวนะ เหงื่อนี้แตกออกหมด จีวรทั้งผืนเปียกหมดเลย มันยางตายมันไม่ใช่เหงื่อ นี้เราก้ไม่ลืมหองที่ทุกซ์แสนสาหัสในชีวิตของพระคือการเทศน์คราวนี้ละ ทุกซ์มากที่สุดนะ เวลามันตีตันอันตู่ภายในจิตใจ พุดให้ฟังเวลามันตีตัน ถึงขนาดฉันทขนมนางเล็ดครึ่งแผ่นไม่หมด ออกจะแตก

จากนั้นมาก็ออกปฏิบัติเรื่อย ๆ ไป การเทศน์ว่าการจากนั้นไปแล้วมันก็เทศน์ได้ละเพราะมันเรียน นั้นไม่ได้เรียน จะได้เรียนอะไร บวชเข้าพรรษาแรก พอบวชเสร็จแล้วเรียนสวดมนต์ เขาบอกว่าเจ็ดตำนาน สิบสองตำนานสวดมนต์ สวดมนต์บ้านนั้นบ้านนี้สวดมนต์ไหว้พระอะไร เรียนจบ จากนั้นก็เรียนปาฏิโมกข์จบ ได้สวดปาฏิโมกข์ในกลางพรรษา มันจะได้ไปเรียนบทอรรถธรรมที่จะนำมาเทศน์ว่าการไดยังไง มันไม่ได้อะไรนี้แล้วออกพรรษาถูกเขาจับไปเทศน์ละซี มันก็ไม่มีอะไรจะเทศน์ มันอกจะแตก

นี้เวลามันทุกซ์ทุกซ์ขนาดนั้น ไม่ลืมนะ ฝงใจ ยังเป็นข้อตลกแฝงไปด้วย เวลานั้นรอดผ่านไปบ้านหนองแขว แต่ก่อนบ้านหนองแขวไม่มีบ้าน เป็นทุ่งนาทั้งหมด เป็นป่าเป็นดง ต่อจากนั้นมาเขาก็มาตั้งเป็นบ้าน แล้วบริเวณบ้านนี้คือลานข้าวเขาอยู่ทีนั้น เขาไม่มีคน มีแต่ลานข้าวเขาบ้านไม่มี เราไปนอนทีนั้นเทศน์ทีนั้นแหละ ทีนี้เวลาผ่านไปคราวหลังมันเป็นบ้านหมดแล้ว ผ่านไปมองเห็นไก่ สู้อย่ามานะ พวกหมูพวกหมา เด็กเล็กเด็กน้อย คนเฒ่า

คนแก่อย่ามานะ เตี้ยวันนี้มันกำลังตาแดงมันโมโห โมโหตั้งแต่คราวไปเทศน์ยังไม่หาย สู้อย่ามาผ่านหน้ากูนะ มันหากมีตลกของมัน กูฆ่าพิณาศหมดนั่นแหละ นั่นละไม่ลืม

ทีนี้จากนั้นมาออกปฏิบัติ ๆ ฟังให้ชัดเจน มันเป็นในหัวใจ ถอดออกมาจากหัวใจพูดให้ฟัง ออกมาปฏิบัติเบื้องต้นมันไม่ได้อะไรก็ได้ปริยัติ เวลาจำเป็นจริง ๆ ถูกเทศน์เป็นบางกาล เอา เทศน์ให้เขาฟังเทศน์ไปได้เพราะเราเรียนมาแล้วเรื่อยไป จากนั้นเข้าภาคปฏิบัติ ธรรมปฏิบัติเกิดขึ้น ๆ ละที่นี้ เวลาจำเป็นเทศน์ภาคปฏิบัติ ภาคปริยัติก็แฝงกันไป ๆ หลังจากนั้นแล้วภาคปริยัติไม่มี มีแต่ภาคปฏิบัติ ความรู้ความเห็น ความเฉลียวฉลาดเกิดอยู่ภาคปฏิบัติ แก่กิเลสของตัวเอง ๆ ไม่แก่ใครทั้งนั้นละในภาคที่ออกปฏิบัติ ๙ ปี ความรู้ความฉลาดเกิดขึ้นภายในจิตใจจากการภาวนานี้ แดกแขนงออกไป ๆ ขนเข้ามาสอนเจ้าของ แก่เจ้าของตลอดไปเลย

จนกระทั่งฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงหมด โลกนี้ว่างหมดเลย จิตที่มันตีบตันอันตู่ ฉันทันขมนางเล็ดไม่หมด โลงหมดไม่มีอะไรเหลือ นั่นละที่นี้ธรรมเต็มหัวใจแล้ว โลงไปหมด โลกนี้เป็นโลกว่างเปล่าหมด สุธัญญโต โลภ อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต ตุก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เห็นเป็นของสูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิความเห็น ว่าเราว่าเขา ว่าสัตว์ว่าบุคคลออกเสีย จะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ นี่โลกว่างเปล่า

ที่พระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราชผางเข้ามาอยู่ในนี้หมด เอาพูดจริง ๆ มันว่างหมด เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไป กิเลสเท่านั้นขวางใจ กิเลสเท่านั้นบีบบังคับใจ กิเลสเท่านั้นทำ ฉันทันขมนางเล็ดครึ่งแผ่นไม่หมด เข้าใจใหม่ กิเลสทั้งหมด ๆ พออันนี้เปิดออกหมดแล้วโล่งหมดเลยโลกธาตุนี้ เทวบุตรเทวดา มนุษย์มณา เทศน์ได้ทั้งนั้นเห็นใหม่ละ เทวดากราบธรรม ท้าวมหาพรหมลงมากกราบธรรมทั้งนั้น ๆ ธรรมเหนือสิ่งเหล่านี้ ได้ทั้งนั้นถ้าจะเทศน์ ละได้หมด ไม่มีคำว่าตีบตันอันตู่

ฟังซิ เวลากิเลสขาดสะบั้นลงจากใจหมดแล้วไม่มีอะไรกีดขวาง มีกิเลสเท่านั้นกีดขวางหัวใจ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจแล้วว่างไปหมดเลยในโลกธาตุ จิตใจที่สิ้นจากกิเลสคือสมมุติโดยประการทั้งปวง มีกิเลสเป็นจอมสมมุตินะ ขาดลงไปหมดจากใจแล้วจิตว่างหมดตลอดเลย ไม่มีอะไรที่จะมาแฝงนิตหนึ่งไม่มีในใจเพราะเป็นสมมุติ ถ้าแฝงนิตหนึ่ง ก็เป็นสมมุติ คือกิเลสเป็นจอมทัพของสมมุติ ขาดลงไปหมดแล้วจะเอาสมมุติที่ไหนมาขวางใจ ไม่มี มีแต่ความว่างเปล่า

การเทศนาว่าการพูดให้ชัดเจนเลย ไม่มีชาติชั้นวรรณะ ไม่มีสูงมีต่ำ ธรรมเหนือหมด เลิศเลอสุดยอดแล้ว จะไปว่าใครนี้เป็นคนชั้นนั้นชั้นนี้ ยศถาบรรดาศักดิ์นี้อย่ามาพูด เหยียบไปเลย ฟังให้ชัดเสียนะ ตามแต่เหตุผลที่ควรจะเทศน์หนักเบาอย่างน้อยมันจะก้าวไปเลยทีเดียว มันไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านี้ ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำ ฐานะชั้นไหนไม่มี ธรรมชาตินั้นเลิศเลอไปหมด เหยียบไปหมด เหมือนอย่างแผ่นดิน เอ้า จะเป็นภูเขาก็ไม่ พ้นฝ่าเท้าเราไปได้ ฝ่าเท้าขึ้นเหยียบมันเลย เข้าใจไหม มันสูงขนาดไหน มันไม่ได้สูงยิ่งกว่า ฝ่าเท้า นี่ฝ่าเท้าเทียบกับธรรมของพระพุทธเจ้าที่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ผ่านไปได้หมดเลย

การเทศนาว่าการ เอา จะเทศน์ชั้นใดภูมิใด มองดูพืชนี้กำหนดดูรู้แล้ว ควรจะเทศน์ หนักเบาอย่างน้อยเพียงไรจะออกพอดีๆ ควรที่จะสูงจะต่ำออกพอดี เฉพาะอย่างยิ่งถ้าเทศน์ สอนพระนี่ผางเลย ถ้าเป็นรถเหมือนว่าไม่ได้ติดเครื่อง เหยียบคันเร่งทันทีไปเลย ถ้าเป็น ประชาชนต้องติดเครื่อง ติดเครื่องแล้วดับๆ มันไม่ยอมออก ไม่ยอมเทศน์ ชี้เกียดเข้าใจ ใหม ติดเครื่องแล้วดับๆ อยู่那儿ละ มันอืดอาดๆ มันไม่ยอมออก ถ้าเป็นเทศน์สอนพระ ภาคปฏิบัตินี้ฟุ้งๆ ulye นั้นละไม่ต้องติดเครื่อง เหยียบคันเร่งเลย

นี่ธรรมในใจ ฟังซิท่านทั้งหลาย หลวงตาจะตายแล้วนะ คำพูดเหล่านี้มาโกหกท่าน ทั้งหลายหรือ เราปฏิบัติเราไม่ได้โกหกตัวเอง ธรรมเหล่านี้รู้มาไม่ได้รู้ด้วยการโกหก รู้ด้วยความสัตย์ความจริงๆ พัดเข้าไป ขาดสะบันลงไป อะไรเป็นของจอมปลอมออก เหลือแต่ ความจริงล้วนๆ ความจริงเต็มส่วนของหัวใจแล้วโล่งไปหมด สุธัญญโต โลก โลกนี้ว่าง ตลอดเวลาในหัวใจ อะไรจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตามไม่มีความหมาย หัวใจว่างไปหมดเลย ครอบไปหมด นี่เรียกว่าหัวใจของผู้บริสุทธิ์ ฟังให้ชัด กับตีบตันอันตู่ ขนนางเล็ดครึ่ง แผ่นก็ไม่หมดนั้นเป็นยังงี้ เข้ากันไม่ได้เลย เป็นอย่างนั้นละ

นี่พูดให้ฟังทั้งเวลาตีบตันอันตู่ ทั้งเวลามันโล่งมันเปิดหมดก็พูด เราจึงสงสารบรรดา ฟีน้องทั้งหลาย หันหน้าเข้าแต่กองเพลิง กองฟืนกองไฟ เข้าส้วมเข้าถ่าน โภยตั้งแต่กอง ทุกข์มาอดกัน ใครก็มีแต่กองทุกข์เต็มตัว ชายที่ไหน จำหน่ายที่ไหนมันจะขาย ออกจำหน่ายได้ยังไง ใครก็มีเต็มทุกคนกองทุกข์ โลกนี้จึงมีตั้งแต่กองทุกข์ มันพูดเฉยๆ มันบ้ำลมบ้ำแล้งกันเฉยๆ ดืออย่างนั้นดืออย่างนี้ ชั้นนั้นชั้นนี้ ตายแล้วตายกองกันเหมือนกันหมด เอาไปเผาที่ป่าช้า เผาที่เมรุ เต็มไปหมดมีแต่พวกที่ทะนงตัวเก่งๆ ทั้งนั้นละ เวลาตาย มันไม่เห็นทะนง ทั้งเขาทั้งเราเหมือนกันหมด

อย่าลืมตัวเวลายังไม่ตาย อย่าลืมคำสอนของพระพุทธเจ้า อย่าลืมพระพุทธเจ้า อย่าเห็นพระพุทธเจ้าเป็นกองมูตรกองคูดู เห็นกิเลสตัณหาเป็นทองคำทั้งแท่ง จะจมทั้งนั้น ให้พากันจำเอานะ ให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว ชาวพุทธเราแท้ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวใครจะรู้ มันไม่ได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม แม้แต่พระหัวโล้นๆ มันก็ยังเป็นบ้า เป็นล้าเป็นถ่าน เป็นหนอนไปหมดแล้วเวลานี้ มันฟังเมื่อไร กิเลสอยู่ในหัวใจพระ บวชกับอุปัชฌาย์อาจารย์ แต่กิเลสมันอยู่ในใจใครไปบวชมันได้ นั่นละมันเหยียบหัวพระ ประชาชนทั่วโลกดินแดนมีแต่กิเลสเหยียบ ธรรมท่านไม่เหยียบ

ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ นี่เราพูดอย่างภาษาโลกว่าอาจหาญชาญชัย แต่เราไม่มี คำว่าอาจหาญเราก็ไม่มี คำว่ากล้าไม่มี คำว่ากล้าก็ไม่มี มีแต่ธรรมล้วนๆ ออกเลยๆ ให้ไปปฏิบัติ ธรรมพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ อย่างนี้ ถ้าใครเอาไปปฏิบัติมากน้อยตามครอบครัวและตามตัวของเรานี้ เราจะมีธรรมสงบ่มเย็นพอชุกหัวนอนได้นะ ถ้าไม่มีธรรมเลย ใครจะเอาสมบัติกองเท่าภูเขาอย่าหวังจะมาดับทุกข์ได้ ไม่มีทาง ถ้าเป็นธรรมดับได้หมด คนจนก็ดับได้คนมีดับได้ทั้งนั้น ทุกข์อยู่ที่หัวใจ ธรรมฟาดเข้าไปที่หัวใจ ดับลงไปนั้นสบายหมด อยู่ที่ไหนสบายๆ

พูดให้มันชัดเจนอย่างนี้ละ เราพูดชัดเจน แต่ก่อนเรื่องความตายเรากลัว กลัวมาก ระลึกถึงความตายนี้ โห ใจเหี่ยวห่อไปหมด ต้องรีบระลึกถึงเรื่องอื่นมากลบมันเพื่อไปได้สะดวกสบาย ครั้นเวลาภavanaเข้า เจริญความตายมากเข้าเท่าไรๆ จิตมันยิ่งห้าวหาญๆ เข้าสุดท้ายจนกระทั่งทุกวันนี้ ความเป็นอยู่กับความตายไปมีน้ำหนักร่วมกัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน ที่ว่าความเป็นอยู่มีน้ำหนักร่วมกว่าก็คือว่าเพื่อทำประโยชน์ให้โลกเท่านั้น สิ่งเหล่านี้จึงว่าให้รอไว้ก่อนความตาย เหมือนอย่างนั้น ทำประโยชน์ให้โลก จึงว่ามีน้ำหนักร่วมกว่าความตายไป ถ้าตายไปแล้วก็ไม่ได้ทำประโยชน์ให้โลก มีชีวิตอยู่ได้ทำประโยชน์ให้โลก น้ำหนักของความเป็นอยู่จึงมีต่างกันอยู่บ้างอย่างนี้

เราแยกนะ ไม่ใช่จิตมันเป็นของมันเอง ไม่ใช่ ด้วยเหตุผลต่างหากนะ ถ้าธรรมตาแล้วความเป็นอยู่กับความตายมีน้ำหนักร่วมกัน ไม่มีอะไรต่างกัน ตายก็สลายลงไป ดิน น้ำ ลม ไฟ ตามธาตุเดิมของเขา ธรรมชาติที่บริสุทธิ์เอาอะไรมาเพิ่มเอาอะไรมาเติม เอาอะไรมาออกไม่ได้ พอติแล้ว นั่นแหละอยู่ก็เป็นธรรมชาตินั้น ไปก็เป็นธรรมชาตินี้ ไม่มีเคลื่อนไหวเป็นอื่นไปเลย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีในธรรมชาตินั้น ถ้าพูดแยกออกมาเป็นสมมุติ ก็เรียกว่าเป็นธรรมธาตุล้วนๆ นั่นละจิต เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วสมมุติไม่มี อดีต อนาคต ปัจจุบัน จึงไม่มี เพราะเป็นสมมุติด้วยกัน เป็นธรรมชาติพอตัวอยู่กับธรรมชาตินั้นหมด

นี่การบำเพ็ญความดีทั้งหลาย ให้พากันอุตสาหะพยายามนะ เรายังจวนตายเท่าไร แทนที่จะมาหวังชาติชั้นของเรา เราไม่มี เรบอกเราไม่มี ไปเมื่อไรเราไปได้ทั้งนั้น การตายของเราง่ายมากเราพูดตรงๆ เลย พูดอย่างตรงไปตรงมา เราไม่มีอะไรกับเรื่องตาย บำบัดรักษา มันไปไม่รอดแล้วหรือๆ ทั้งปี่วะไปเลย แน่ๆก็เท่านั้น หวงมันอะไรประสาติน น้ำ ลม ไฟ อยู่ที่นี่ก็มีดิน น้ำ ลม ไฟ เหมือนกัน ธรรมชาติมันพอตัวอยู่แล้ว อะไรสลายอะไร ไม่สลายธรรมชาติมันก็พอตัวอยู่ ถ้าได้บำเพ็ญให้ถึงความพอตัวแล้วหมดความห่วงใย อดีต อนาคต ปัจจุบันไม่มี เหลือแต่ความพอ พออย่างเลิศเลอนะ ไม่ใช่พอธรรมดา เหลือเท่านั้นที่อยู่ในใจ

นี่การปฏิบัติศีลธรรม ความดีงามทั้งหลายทำคนให้ดีอย่างนี้ แต่การวิ่งตามกิเลสทั่วโลกดินแดนมีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้กัน เดี่ยวสงครามที่นั่นสงครามที่นี่ มีอยู่ทุกแห่งทุกหน ทุกห่อหมกหญ้าไม่มากก็น้อย คนมีอยู่ที่ไหนกองไฟอยู่ที่นั่นละ เผากันทั่วดินแดน เพราะกิเลสอยู่ที่หัวใจคน ถ้าตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เฉลี่ยหัวใจ ความรู้สึกของเขา ความรู้สึกของเรา เรารักเราฉันใดเขาก็รักเราฉันนั้น เมื่อเอาสิ่งเหล่านี้มาเฉลี่ยกันแล้วก็แบ่งสันปันส่วนต่อกันได้สม่ำเสมอ มีความเห็นอกเห็นใจกัน เสียสละต่อกัน ได้โลกเราก็มีความสุข เข้าใจไหมล่ะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้พอสมควร เหนื่อย ให้พร

(ทางเดินของจิตของหนูตอนนี้ เวลาจิตมันสงบ บางครั้งมันจะไปสงบอยู่ที่กาย แล้วกายนั้นจะเป็นโครงกระดูก ก็จารู้สึกว่ามันมีความสุขสงบท่ามกลางโครงกระดูก และในบางช่วงมันก็จะไปสงบอยู่ที่ความว่าง แล้วบางครั้งมันก็สงบอยู่ที่พุทธโธ ไม่ทราบวาทาทางเดินของจิตที่เดินอยู่ขณะนี้ถูกต้องหรือเปล่าเจ้าคะ) ถูก นี่ละองค์อริยสังฆทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ เดินอยู่ในนี้ถูกต้องแล้ว เร่งเข้าไปให้มากขึ้น มันจะเปลี่ยนของมันไปเรื่อยความรู้ความเห็นสิ่งต่างๆ มันจะเปลี่ยนไปเรื่อย ความรู้เปลี่ยนไปเรื่อย เข้าใจหรือ ให้เดินอย่างนี้แหละ

จิตนี่ของเล่นเมื่อไรบทเวลามันได้รู้ นอกจากไม่พูดเท่านั้นเอง เหมือนไม่มี ฐึขนาดไหนๆ เหมือนไม่มีเพราะไม่ใช่วิสัยที่จะมาพูดให้คนฟัง ไม่เกิดประโยชน์ เก็บไว้ดีกว่า ก็เก็บไว้เสีย อันใดที่ควรจะทำออกมากน้อยจะออกๆ ๆ ถ้าควรจะทำออกเต็มเหนี่ยวก็พุ่งเลย ตั้งพระพุทธรูปเจ้าที่ท่านทรงมีกฏกติกาเอาไว้ว่า เดียรถีย์นิครนถ์ศาสนาอื่นๆ ที่จะเข้ามาบวชในพุทธศาสนานี้ต้องอยู่ ติตถียปริวาส ๔ เดือน คืออยู่อบรมกับทางแดนพุทธศาสนา สมควรที่จะบวชได้แล้วจึงค่อยบวชให้ ถ้ายังไม่รู้ขนบธรรมเนียมวิธีปฏิบัติ ยังไม่บวชให้ ต้องอยู่อบรมไปถึง ๔ เดือนเสียก่อน ถ้า ๔ เดือนยังไม่ดีก็ยังไม่ให้อีก ถ้าดีแล้วอยู่ในกฎ ๔ เดือนให้

ที่นี้เดียรฉัตรนิครนถ์คนหนึ่งเขามา มาฟังธรรมพระพุทธเจ้าเกิดความเคารพเลื่อมใส
 อย่างเต็มที่เลยและขอบวช พระองค์ก็ว่า เออ นี่ภูกตึกาก็ได้วางไว้ว่า พวกศาสนาอื่น ๆ ที่
 จะเข้ามาบวชในศาสนาพุทธเรานี่ ต้องได้อยู่อบรมถึง ๔ เดือนถึงจะบวชให้ โอ๊ย อย่าว่าแต่
 ๔ เดือนเลย ๔ ปีข้าพระองค์ก็จะอยู่อบรม เห็นไหมล่ะ พอว่าอย่างนั้นปั๊บ เอ้า ถ้าอย่างนั้น
 บวชเดี๋ยวนี้เลย เลยบวชให้เดี๋ยวนั้นเลย นี่ควรทุ่ม ๆ ลงเลยเข้าใจหรือ ถ้าควร ๔ เดือนก็ ๔
 เดือน ถ้าควรปัดเลยไม่เอา ก็มี ควรจะเอา เอ้า บวชเดี๋ยวนี้นี้ก็ได้ ความกล้าหาญชาญชัยของ
 เขาเต็มเหนี่ยว อย่าว่าแต่ ๔ เดือนเลย ๔ ปี ข้าพระองค์ก็จะอยู่ เอ้า ถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้นั้น
 เห็นไหมล่ะ ไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz